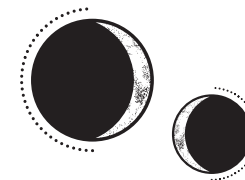

Donutila svou mysl, aby se soustředila na jiné věci než čekání. Než nekonečnost. Než tmu. Musela čekat, a tak si vymyslela program, aby si zachovala zdravý rozum. Imaginární procházky. Útesy a obloha. Návštěvy všech míst, na kterých kdy byla. Všechny knihy, které přečetla.

Musela vydržet. Zůstat ostražitá. Jen tak bude připravená. Musela zůstat připravená.

Nedovolí, aby její duše pomalu vyhasla.

KAPITOLA 1

Když se objevilo světlo, Heleně se málem rozskočil mozek na dva kusy.

Byl slyšet křik.

„Zatraceně! Jak to, že je tahleta vzhůru?“ pronikl nějaký hlas naprostou agonií smyslů.

Bodalo ji světlo. Jako ostré hroty propichující oči a zavrtávající se do lebky. Bohové, její oči.

Svíjela se. Ostrý jas všechno rozmazával, rozhoupával. Pálení tekutiny stékající do krku. Hučení v uších.

Do paží se jí až na kost zaťaly kluzké prsty a vytáhly ji nahoru. Nasála do plic vzduch, ty se okamžitě sevřely v křeči a tekutina stoupala krkem zpět.

„Debilní stázový gel. Nemůžu ji pořádně chytit. Ať zavře hubu! Jinak se brzy utopí.“

Byla upuštěna a narazila do něčeho hlavou. Ruce si odřela o drsný kámen. Slepě šmátrala kolem ve snaze se zvednout. I přes pevně stisknutá víčka se jí světlo zabodávalo do lebky jako nůž. Ze zátylku jí někdo vytrhl něco tvrdého a po kůži začala stékat jakási teplá tekutina.